

ĐÚA CON của RỪNG HẠC

Vào một năm trời làm mưa bão d m d , núi Kỳ Sơn đ . Nhiều người cho đó là điềm trời báo trước sự sụp đổ của nhà Chu . Trên th  Kỳ Sơn Thiệu Tường dâng biểu t u lên vua v  những thiệt hại do thiên tai gây ra và kh n xin tri u đình m  kho cứu trợ cho dân chúng Kỳ Sơn. U-Vương đã ch ng m ng đ n lời t u, còn cười ch  Thiệu Tường là người d t nát không bi t cai trị, r i cách chức.

ĐÚA CON của RỪNG HẠC

Duyên-Lãng Hà Tín Nhất

Bao Thành và Kỳ Sơn là hai pháo đài   phía tây và tây nam c a kinh thành đ  bảo vệ cho kinh đô Ki u Kinh. Trên th  Bao Thành Bao Qu nh và trên th  Kỳ Sơn Thiệu Tường là đ ng li u và cũng là ch  tâm giao. C  hai đ u là đại phu và là những người trung quân ái quốc.

Vào một năm trời làm mưa bão d m d , núi Kỳ Sơn đ . Nhiều người cho đó là điềm trời báo trước sự sụp đổ của nhà Chu . Trên th  Kỳ Sơn Thiệu Tường dâng biểu t u lên vua v  những thiệt hại do thiên tai gây ra và kh n xin tri u đình m  kho cứu trợ cho dân chúng Kỳ Sơn. U-Vương đã ch ng m ng đ n lời t u, còn cười ch  Thiệu Tường là người d t nát không bi t cai trị, r i cách chức.

Vua t i trong tri u vẫn cứ th n nhiên tiếp tục ăn chơi hư ng lạc.

Nhà vua phái nội thị b a đi tứ phương tìm gái đẹp t y n vào cung đ  đồn ca múa hát và phục vụ xác th t. Triệu Th c Đ i đang giữ chức gián quan, th y đ t nước càng ngày càng nguy ngập, b n d ng biểu đ  can ngăn. U-Vương nghe lời Quốc Công d m pha, cách chức Triệu Th c Đ i đ i v . Bao Qu nh đang ở Bao Thành nghe tin, tức t c vào tri u đ  can gián vua. U-Vương giận l m, sai quân b t Bao Qu nh t ng vào ngục. Từ đó v  sau, các quan trong tri u không còn ai dám can ngăn vua nữa.

Bao Qu nh   tù đã ba năm. Phu nhân và con trai ở nhà s ng thi u th n và bị cô lập. Các đại th n đ ng tri u cũng như bọn quan lại thân sơ đ u sợ hãi mà xa lánh. L u r i, mẹ con không lẽ cứ ng i ôm nhau mà than khóc. Bà mẹ cuối cùng đành phải li u đ y đứa con ra đường đ  tìm cách cứu nước, cứu ch ng. Qua bao nhiêu đ n đo suy nghĩ, Bao Qu nh phu nhân hôm nay mới đem những điều mình  p   ra bàn với H ng Đ c, đứa con trai duy nhất của mình hãy còn tr . Bà nh  nhẹ nói với con:

– Con không ra bên ngoài nên không bi t được việc thiên hạ. Qua nhiều năm liên tiếp, hạn h n r i lụt lội làm m t mùa liên mi n. Trời làm cơ cực một ph n, nhưng tham quan c a tri u đình những nhi u gây th  lương còn nhiều hơn gấp bội. B n tham quan v  vét bóc lột thật thậm t . Bá tánh vì th  s ng vô cùng l m than đói kh . Loạn lạc tri n mi n. Trai tráng ph n bị lừa đi lính, ph n thì phi u bạt tứ xứ đ  làm ăn ki m s ng. Con gái còn trinh k  bị b t d ng lên cho tri u đình, k  bị bán làm nô lệ tình dục khắp nơi tại các nước chư h u. Còn lại bên trong các làng mạc khô cần là các cụ già và những người không sức c ng thì cũng g y g ng. Bên trong tri u đình thì Thiên t  hoang d m vô đạo, ham mê t u s c, đêm ngày nghe đàn ca hát xướng. Nhi u khi c  tháng trời vua không thi t triệu một l n. Tri u th n ít khi trông thấy mặt thiên t . Mọi việc tri u chính giao vào tay bọn Tam Công là Quốc Công, S i Công, và Doãn C u. Một tên làm t ng qu n quân đội của thiên tri u. Một tên lãnh chúa đảm mật vụ c n đ . Còn tên nữa là chư ng qu n t t c  đảm quan lại từ trong tri u ra đ n ngoài quan  i. C  ba c u kết với nhau làm thành một mạng lưới chuyên quyền độc đoán. Vì th  mới sinh ra nạn buôn quan bán t c. Có ti n là mua được chức quan. Khi đã có chức quan, chúng v  vét đ  bù lại. Toàn th  hệ thống quan lại từ trên xuống dưới đ u là những tên tham quy n ham lợi, ch  bi t trên thì nh m m t xu n nh, dưới thì tham lam v  vét. Bá tánh đói kh , còn quan lại s ng ph e ph n trên sự đói kh  của lê dân. Những người trung trực k  thì bị giết, người bị lưu đ y, còn lại h u h t đ u cáo tho i v  c y ru ng. Trong s  những người bị đi tù có thân phụ của con đang làm quan đại phu t ng tr n Bao Thành. Chưa bao giờ đ t nước sa vào c nh điều linh như hiện nay. Cũng chưa bao giờ bá tánh ph i l m than đói khổ như bây giờ. Con ph i biết, cứu phụ thân của con là chuyện nh , cứu giang sơn xã t c này kh i  ch tàn bạo vô luân của tên bạo chúa mới là chuyện lớn ph i làm c a một trang nam t  như con. Con c n ph i hi u rõ cái th m c nh hiện nay của giang sơn bá tánh.

H ng Đ c nhìn mẹ bu n r u thừa lại:

– Thừa mẹ, mặc dầu con không thiêu quyết tâm báo thù cho cha và cứu dân cứu nước, nhưng con còn nhỏ, cuộc đời chưa từng trải, thiêu kinh nghiệm, lại không quen biết nhiều, làm sao con có thể làm nên việc, nếu không có người lớn bên cạnh?

Người mẹ không phải không hiểu lý lẽ đó. Đặt một gánh nặng quá lớn so với tuổi đời và từng trải trên vai của đứa con, bà không thể nào không lo lắng cân nhắc. Nhưng trong hoàn cảnh đơn lẻ này, bà không còn cách nào khác hơn để giải quyết. Nghe con nói xong, bà quàng tay kéo con trai ngồi sát bên mình, rồi ôn tồn giảng giải:

– Cứu phụ thân con, con làm công việc này một mình đơn độc. Nhưng con đứng lên diệt bạo chúa, mọi người đều hưởng ứng theo con. Ai biết con không có người bên cạnh. Hơn nữa, cho dù cứu được phụ thân con, ai biết đem gia đình mình thoát được những tai họa khác nữa sau này. Chỉ có cứu được giang sơn này thì mọi người mới được sống yên vui hạnh phúc lâu bền. Con phải hiểu như thế.

Hồng Đức không cần suy nghĩ, vội vàng quì xuống đất, nắm lấy bàn tay mẹ, nhìn thẳng vào mắt bà, giọng quỳ quyết:

– Vâng thưa mẹ, con hiểu ra rồi. Con sẽ làm theo lời mẹ dạy. Con hứa sẽ làm được cả hai điều mẹ mong muốn, vừa cứu cha con, vừa giải phóng bá tánh khỏi ách tham tàn mê muội của hôn quân.

Bao Quynh phu nhân xúc động ôm đứa con trai ghì chặt vào lòng như chưa bao giờ bà tỏ ra thương con như vậy. Ngày hôm sau, chàng thanh niên Hồng Đức từ giã mẹ ra đi, mang trên vai một gánh nặng hai bên thù nhà và nợ nước.

/ / /

Hồng Đức đi Bao Thành có ý tìm gặp những thân hữu hoặc thuộc hạ cũ của cha mình khi xưa để mưu việc đại sự, nhưng chuyện đời không đơn giản như chàng nghĩ. Tất cả những người quen biết mà chàng tiếp xúc họ đều từ chối. Không phải họ không có lòng, mà vì họ nhát sợ trước những sự tàn bạo của triều đình.

Suốt mấy tháng trời, sự ra đi của Hồng Đức không đem lại một kết quả nào khích lệ. Đa số đều từ chối. Một vài người hứa sông cho qua chuyện. Chàng cảm thấy thời chí nên muốn trở về bàn bạc lại với mẹ. Điều làm chàng buồn phiền nhất là sợ khi gặp lại mẹ và nhìn thấy vẻ mặt thiêu nào của bà. Nhưng bất luận thế nào chàng cũng phải trở về.

Trên đường về, đi đã cả buổi, chàng dừng chân nghỉ mệt. Đang lúc ngồi nghỉ dưới một gốc cây bên bờ sông, bất chợt chàng thấy một cô gái quỳ đôi thùng từ trong xóm ra gánh nước. Cô gái trông còn rất trẻ, chốc chốc nhìn chàng vừa độ tuổi trăng tròn. Một cô gái nhà quê mộc mạc nhưng lại rất xinh

đẹp, xuýt hiện giữa khung cảnh buối chiều hè rực rỡ với trời, mây, nước bao la, trông chẳng khác nào một bức tranh thủy mặc sống. Thật tuyệt vời. Cô gái có vẻ lúng túng vì sự có mặt của một chàng trai xa lạ. Nàng vực nước đảy hai chiếc lu sành rồi vội vã quay vô xóm. Hông Đức đợi cho nàng đi khuất rồi mới theo dẫu nước sánh trên mặt đất mà tìm đến nhà. Tới đầu ngõ, chàng bắt gặp một ông già đang đứng hóng mát gần một khóm trúc ngoài cổng. Chàng dừng lại lễ phép cúi đầu chào. Thấy cái dáng thư sinh của người khách lạ, ông già lên tiếng trước, hỏi:

– Chẳng hay công tử có việc gì đi qua đây?

– Kính chào lão bá, cháu đi xa đi ngang qua đây mà trời cũng không còn sớm. Cháu có ý kiếm một chỗ trọ qua đêm. Lão bá có biết xin chỗ dùm.

Hông Đức không kịp chuẩn bị trước cho tình huống bất ngờ này, nên chẳng còn cách nói dúi. Nhưng làm sao chàng che mặt nổi một ông già từng trãi. Con gái ông vừa gánh nước về. Ông thấy rõ chàng thanh niên theo dẫu nước trên đất mà tới đây. Nhìn mặt chàng trai không quen nói láo, sắc diện trãi nên bền lên, thật tội nghiệp, ông già thương hại cái dáng khờ khạo ấy, chẳng mồm cười độ lượng:

– Chỗ trọ quanh đây thì lão phu không biết. Nhưng nếu công tử không chê bai túp lều tranh này của cha con lão thì công tử cứ tự tiện ở lại đây qua đêm. Chúng tôi rất lấy làm hân hạnh được tiếp đón công tử.

Hông Đức được lời như cởi tấm lòng. Thấy ông già như có ý muốn gói ghém một lời giới thiệu khéo léo cô con gái trong cách mời mọc, chàng cảm thấy phần khỉ nê nhận lời không chút do dự:

– Được như vậy thì tốt quá. Cháu không dám khách sáo. Xin hết lòng đa tạ lão bá.

Chỗ khách theo nhau vô nhà, một căn nhà tranh vách đất tui tàn nhưng ngăn nắp và kín đáo. Ông già tự tay nấu nước pha trà, và sai cô con gái soạn bữa cơm chiều đãi khách. Hai người đàn ông vừa uống trà vừa trò chuyện. Biết được Hông Đức là con quan đại phu Bao Quýnh trấn thủ Bao Thành trước đây, ông già vui mừng giải bày tâm sự:

– Gia đình lão phu ở đây lâu rồi. Lão tên là Tự Đại. Hai vợ chồng già không có con trai, chẳng sanh được một đức con gái duy nhất, đặt tên nó là Bao Tự. Chẳng bao lâu tiện nội mất. Lão phu một mình nuôi con. Trời cho nó có chút nhan sắc. Điệu này làm cho lão hãnh diện nhưng lại rất lo sợ. Con gái đẹp ở vùng này hiện nay đang bị quan lính săn bắt dâng lên cho thiên tử. Lão phu lo ngại cho đứa con gái của lão.

– Thừa lão bá, không có cách nào để tránh cho Bao cô nương không bị bắt sao?

Hồng Đức lo lắng cật ngang. Lão Đại nhộp nhộp trà, trộm ngẫm, mắt nhìn mông lung ngoài trời ra chiều tư lự lắm. Lão thò dài úp mồm:

– Thực ra thì cũng không phải là không có. Nhưng.....

– Nhưng cái gì? Xin lão bá cho biết tôn ý. Hay lão bá có điều gì khó nói thì thôi cũng không sao.

Không khí bỗng dưng trở nên nặng nề. Hồng Đức cũng e dè, chàng im lặng chững còn biết nói gì. Một lúc lâu sau, ông già đi đi tãi tãi câu chuyện. Lão hời:

– Lão phu có nghe lệnh tôn bị gian thần ám hại. Chừng hay việc này có đúng không?

– Thừa lão bá, chuyện này là thiệt. Phụ thân cháu bị bọn tam công hại. Nhà vua chỉ biết nghe lời xu nịnh. Phụ thân cháu bị giam có đến gần ba năm nay rồi.

Ông già chép miệng thò dài:

– Thời buổi này làm dân đã khó, mà làm quan thanh liêm trung trực lại càng khó gặp bội. Những người làm quan như lệnh tôn đây không được mấy người, nhưng rồi dần dần cũng mất cả. Bá tánh lắm tham không còn biết trông cậy vào đâu. Không biết đất nước này rồi sẽ ra sao!!! Ba năm...cũng là lâu rồi đấy.

Ông già ngẫm trộm ngẫm một lúc rồi lại tiếp tục:

– Phu nhân và công tử đã có dâng biểu trên tình để minh oan cho lệnh tôn bao giờ chưa? Cũng nên thò xem sao.

Hồng Đức rầu rĩ thưa:

– Xin thú thật với lão bá, làm thế không được đâu. Thiên tử đã trở thành điếc đặc đi với những lời ngay thẳng từ lâu rồi. Cháu đã lặn lội mấy tháng nay để tìm xem có phương pháp nào không nhưng vô hiệu. Những chức quen biết xưa kia với phụ thân cháu họ đều từ chối. Cũng có người quen biết trong triều nhận giúp đỡ nhưng họ đòi nhiều tiền bạc quá, gia đình cháu thật bất lực. Lão bá có diệu kế gì xin chỉ dạy cho. Cháu mang ơn suốt đời suốt kiếp.

Ông già mỉm cười hiên từ:

– Nói lão phu chỉ dạy thì không dám, và mang ơn thì cũng không cần thiết. Theo ý lão phu, nếu công tử chỉ muốn cứu lệnh tôn thôi thì việc cũng không có gì khó khăn lắm. Còn nếu công tử muốn làm chuyện lớn hơn thì cũng cần phải bỏ ra một chút công sức. Tuy nhiên, dù việc lớn hay nhỏ

cũng có thể làm theo cùng một nguyên tắc mà các binh gia thường hay áp dụng. Đó là lấy cái yếu của đối phương làm cái mạnh của mình mà hành động thì có thể thành công.

Hùng Đức nghe lạ tai muốn biết liền nên nóng lòng hỏi:

- Cháu ngu dốt. Xin lão bá có thể giảng giải rõ hơn một chút được không?
- Có gì đâu mà khó hiểu... Nhưng thôi, chuyện còn dài. Công tử đi đường xa chắc đã mệt và đói bụng. Nghỉ ngơi một lát rồi ăn uống trước đã.

Mặc cho Hùng Đức ngồi bên thềm suy nghĩ, ông già cắt ngang câu chuyện, đứng dậy đi xuống bếp tiếp con gái giọn cơm. Thực ra ông đã có chủ đích rồi, nhưng ông không thể đường đột nói ra nên muốn thăm dò ý kiến của con gái, và cũng cần bàn bạc trước những gì cần thiết.

/ / /

Ăn uống xong thì trời vừa tối. Chủ khách ngồi uống trà bên ngọn đèn nhựa chai leo lét. Bao Tự đứng hầu bên cạnh cha. Hùng Đức cứ băn khoăn về câu chuyện còn dang dở đang hỏi chủ: cái gì là cái yếu của đối phương, và cái gì là cái mạnh của mình? Chàng muốn thể phân tích cái chiến pháp mạnh, yếu mà các binh gia thường áp dụng để xem sao. Chàng trình bày với ông già:

- Theo cháu thấy, nhược điểm lớn nhất của triều đình hiện nay là vận độ độc đoán và thối nát. Vua không còn biết nghe lời nói phải. Quan chức quen thói xu nịnh. Từ Thiên tử trở xuống ai nấy chỉ biết vợ vét đồ ăn chơi và hưởng lạc. Hà hiếp bá tánh và vợ vét cho thật nhiều đồ tận hưởng. Đây là vận độ trọng yếu phát sinh ra các nguy cơ khác làm suy yếu chế độ. Có thể kể đến như khắp nơi nạn mua quan bán tước trở thành đường lối cơ bản trong việc chọn lựa người làm quan. Do đó, quan lại chỉ là một bọn vô luân, vô đạo, vô tài và vô tướng. Chúng bị tiến ra mua được chức quan rồi thì tất nhiên là phải đục khoét và vợ vét đồ bù lại. Bọn chúng vì phe cánh và vì miếng ăn, đối với nhau cũng như mèo với chó chứ chẳng tử tế gì. Chỉ bằng mặt mà nhiều khi còn coi nhau như thù địch. Chỉ độ vì thế có thể ví như một cái cây đã rỗng ruột, có nguy cơ sụp đổ bất cứ lúc nào. Bên ngoài bá tánh bị thiên tai rồi bị bóc lột đến tận xương tủy. Mọi người sống lầm than khổ cực như trâu chó. Thanh niên phải đi lính hay bị bắt làm phu dịch. Con gái đẹp ngoài số bị bắt tiến cung, còn lại hầu hết cũng bị ngay cha mẹ mình bán đi làm gái điếm để nuôi sống gia đình. Nói chung, người dân bất mãn và hoàn toàn mất tin tưởng vào triều đình. Chế độ nào cũng cần phải lấy dân làm gốc. Chế độ này đã mất gốc thì tất nhiên nó sẽ phải sụp đổ. Triều đình hiện nay đã không nhìn thấy điều đó lại còn lơ là mất cảnh giác. Thiên tử và cả triều thần vận cứ tư tưởng họ còn đang vững mạnh! Còn về phía bá tánh, cái mạnh của người dân là gì nếu không phải là hiện nay ai cũng đều có cơ hội lung đoạn triều đình bằng bất cứ

phương tiện nào họ có trong tay. Với tiền bạc, người ta có thể mua và sai khiến được quan viên tri phủ đình trên dưới. Còn gái đẹp chính là chìa khóa có thể qua được bất cứ cánh cửa nào. Nếu có hai thứ đó là có thể dọn gục cái chế độ mục nát này rồi.

Hồng Đức nói hăng say đến nỗi không để ý đến cô con gái rất xinh đẹp của ông già đang đứng gần đó. Chàng giật mình và ngừng lại, cảm thấy đã quá khinh xuất bèn xin lỗi:

– Cháu thật là thốt lời, đã có lời mạo phạm. Xin lão bá và Bao cô nương tha thứ.

Ông già nhìn chàng cười bao dung:

– Không sao. Công tử nói rất đúng. Những nhận xét và phân tích của công tử cũng là những suy nghĩ trong đầu của lão phu. Tuy nhiên cũng còn một khía cạnh khác mà công tử không đề cập đến. Đó là thế lực của các chư hầu. Hiện nay thiên tử yếu mà có nhiều chư hầu mạnh. Tuy vậy không có chư hầu nào đủ sức lên lướt mà vượt lên, nên họ vẫn cần phải bảo vệ ngôi thiên tử để giữ thế quân bình ổn định. Nếu có cách nào làm cho các chư hầu không còn tin tưởng vào thiên tử nữa thì sự biến mới có thể xảy ra. Chiến lược là đúng, nhưng cũng cần phải có sách lược thích hợp để vận dụng kế sách.

Lý luận của ông già rất mới lạ và lôi cuốn, Hồng Đức càng nghe càng bị thuyết phục. Nhưng ông ngừng lại để suy hình như có ý muốn cho chàng có thì giờ tiêu hóa hết những điều mình vừa nói.

Không gian vốn đêm vốn đã tịch mịch càng trở nên u tịch hơn khi tiếng nói của ông dứt đoạn. Ông già nhấp ngụm trà nóng, một vốn không rời khi bắt nước trà một hồi lâu rồi mới lại tiếp tục nói mà như đang nói với bát nước trên tay. Ông bình vừa lọc lọc thân mình ra điếu thận trọng lắm, vừa thật chậm rãi cố ý gò từng câu từng chữ để thăm dò người đối diện:

– Hoàn cảnh của công tử cũng là hoàn cảnh của nhiều người. Có rất đông bá tánh bị oan ức, bị vùi dập. Lão phu rất hi vọng và cảm thông với công tử. Cho phép lão nói thẳng, chúng hay công tử đã có dự tính riêng cho mình như thế nào chưa?

Hồng Đức lọc đầu thế dài:

– Thừa lão bá, rất tiếc là cháu tài hèn sức mọn, hai bàn tay trắng lại không có kinh nghiệm. Những tính toán đầu đã thất bại cả. Cháu xin lão bá cho một lời chỉ giáo và nếu có thể giúp đỡ cho cháu chóng hoàn thành được ý nguyện.

Ông già vẫn giữ giọng trầm đầu:

– Giữa công t_h và chúng tôi trời đ_đt xui khi_n xem ra có ch_h đ_đng thanh và còn có th_h là đ_đng khí nữa đ_đy. Công t_h có m_hi thù gia phụ. Gia đình tôi, tiện nội bị tri_hu đình vô cớ th_hm sát. Công t_h s_hng _h kinh đô v_h lại còn tr_h ch_hc không bi_ht chuyện x_hy ra tại đây mười m_hy năm v_h trước, lúc _hy đưa con gái này h_hy còn ph_hi b_h trên tay.

Ông quay sang nhìn Bao Tự, r_hi quàng tay kéo con lại sát bên cạnh mình, t_h một c_h ch_h âu y_hm khác thường. Trong không gian chìm l_hng, ông già lại c_ht ti_hng tr_hm bu_hn k_h chuyện. Chàng thanh niên tr_h v_hn im lặng chăm chú nghe:

– Chuyện x_hy ra vào lúc giặc Khương Nhung n_hi loạn, Tuyên Vương ngự giá thân chinh và bị thua. Quân lính ch_ht r_ht nhi_hu. Vua ph_hi thân hành ra đ_đt Thái Nguyên ki_hm tra dân đình đ_đ b_ht lính b_h sung. Khi tr_h v_h ngang qua một cái chợ, vua cho dừng quân đ_đ ngh_h. Có lũ tr_h con chơi đùa ngoài chợ hát câu đ_đng dao th_h này:

Bao giờ th_h mọc ác tà,
Y_hm h_h Cơ b_hc _ht là m_ht Chu .

Tuyên Vương nghe thì c_h sợ, bèn b_ht lũ tr_h mà đi_hu tra. Nhưng lũ tr_h cũng không bi_ht câu đ_đng dao đó từ đâu mà có. Vua v_h tri_hu hội bàn với các quan, nhưng m_hi người bàn một cách. K_h thì cho là chuyện tr_h con ch_hng đáng tin. Người thì b_ho rằng ứng v_h đi_hm trong nước có loạn lạc vì y_hm h_h và cơ b_hc ám ch_h cung tên và túi c_h đ_đ đựng tên. Riêng quan thái s_h Bá Dương Phụ bói qu_h bàn rằng th_h là mặt trăng ch_h âm, ác là mặt trời ch_h dương. Th_h mọc ác tà là d_đu ch_h âm thịnh dương suy. _ht h_hn là sẽ có cái họa đàn bà can thiệp đ_đn chính trị trong nước.

B_ht ngờ đúng vào lúc đó, tại hậu cung lại đ_đn chuyện một cung nữ từ thời tiên đ_đ đã ngoài 50 tu_hi đập ph_hi r_hi r_hng mà mang thai 40 năm mới sinh được một đứa con gái. Khương hậu, vợ Tuyên Vương, th_hy vậy, đ_đ giữ ti_hng tăm cho hoàng gia, b_ht đem đứa tr_h b_h trôi sông. Một câu chuyện yêu quái như th_h không bi_ht từ đâu được thêu dệt r_ht ly kỳ khi_n nhà vua liên tư_hng đ_đn cái nạn nữ họa thời Kiệt, Trụ (Thương, Ân). Tuyên Vương sợ hãi bèn hạ lệnh đi kh_hp mọi nơi h_h ai vớt được đứa con gái _hy đem nộp, dù còn s_hng hay đã ch_ht, thì được th_hng 300 t_hm lụa. N_hu có ai b_ht được mà gi_hu gi_hm thì c_h nhà ph_hi chém đ_đu.

Vua cũng nhớ lại câu đ_đng dao “y_hm h_h cơ b_hc” ngày trước, nên truy_hn cho chợ búa kh_hp trong nước không ai được bán cây cung bằng g_h dâu (y_hm h_h) và túi tên bằng c_h cơ (cơ b_hc) nữa. Ai không tuân lệnh cũng bị chém đ_đu.

Vợ ch_hng lão phu không bi_ht lệnh c_hm, đem cung dâu và túi c_h ra chợ bán như thường lệ, vì đây là ngh_h sinh s_hng c_ha gia đình lão từ lâu nay. Tiện nội mang đ_đ bán đi trước một quãng, còn lão phu đ_đ đưa con mới sanh l_ho đ_đo theo sau. Vừa đ_đn c_ha thành, quan lính xét th_hy đ_đ qu_hc c_hm

gùi trên lưng, tiện nội bị bịt liến tức thì. Lão phu ôm đứa con đi sau thây vậy phải lộn trăn mới thoát. Vua Tuyên Vương cho là câu hát của lũ trăn đã ứng nghiệm, ra lệnh chém đầu tiện nội để trừ hậu hoạn. Cha con lão phu phải trăn tránh, đến cái xóm Hạc Lâm hẻo lánh này từ ngày đó đến nay.

– Bá mẩu chết thật là oan ức!

Hùng Đức nghe uất ức bèn thốt lên. Ông già cũng ngừng k. Một lúc lâu sau ông mới đi vào kết luận:

– Ông trời thật không phụ lòng người nên đã cho lão phu gặp được công tử. Chúng ta cùng có chung một kẻ thù, cũng nên phải cùng chung một hành động mới đúng. Lão phu đã già rồi, khó có thể thực hiện ý nguyện được. Lão xin có một đề nghị với công tử.

Ông ngập ngừng có ý thăm dò phản ứng của chàng thanh niên và cũng còn để lựa lời cho thích hợp. Hùng Đức sứt ruột dục:

– Lão bá có đề nghị gì xin cứ dầy b. Cháu xin lãnh giáo.

– Có hơi đường đột một chút đấy, nhưng xin công tử tha lỗi cho. Nếu công tử không chê bai, lão phu xin được gửi gắm đứa con gái này cho nó theo h. đề công tử sai b. trong khi công tử bận ba lo công việc. Không biết ý công tử thế nào?

Ông già h, nhưng xem ra đã biết trước câu trả lời của Hùng Đức rồi, nên ông quay sang nhìn nhìn Bao Tự đang đứng sát bên cạnh ông:

– Con phải nghe theo lời dầy b. của công tử cũng như nghe lời cha. Con có biết không?

– Thừa cha con biết.

Từ chi giờ, Hùng Đức mới nghe thấy người con gái nói. Ch. v. ven có m. t. Chàng thật sự không hiểu rõ ý nghĩa trong m. câu ng. ng. của cha con ông già. Ông muốn g. con gái cho mình, hay ông tình nguyện hy sinh con gái mình cho chàng để làm kẻ cứu cha. Thế nào thì cũng đều là chuyện khó tin. Không dễ dàng như thế chứ! Nếu ông có ý định g. con gái thì ít ra cũng phải có cưới hỏi, và nhất là được sự ưng thuận của hai bên cha mẹ. Không thế nào có chuyện quá h. tập đến vô lý thế được. Còn nếu ông mưu tính kẻ mỹ nhân thì ít ra ông cũng nên tiết lộ cho chàng biết kế hoạch? Nếu ông tình nguyện hy sinh con gái làm mỹ nhân để trừ bạo chúa thì chàng cũng khó lòng mà đồng ý được, vì từ lúc gặp Bao Tự ngoài bờ sông, chàng đã bị cái đẹp của nàng hấp h. m. rồi. Theo cách này thì chàng sẽ vĩnh viễn mất nàng. Ch. nghĩ đến chuyện phải mất người con gái xinh đẹp này, chàng đã cảm thấy chán n. m. nghị lực. Một đ. không thế để mất đi cơ hội, một đ. không thế không hoàn thành sứ mạng

mẹ chàng trao cho lúc ra đi. Cả hai đều khó chịu toàn. Điệu làm chàng thực sự bận tâm là rước Bao Tự về nhà trong hoàn cảnh gia đình như thế này thì có hợp đạo lý không. Việc cứu cha chưa hoàn thành mà đã mõi mệ chuyện tình cảm riêng tư. Điệu đó mẹ chàng chắc hẳn không tha thứ, mà người đời cũng sẽ cười chê. Hạng Đức suy tính nhanh trong đầu thấy chỉ còn cách cứ đứng ý đại đi rồi sẽ tính. Chàng hy vọng sẽ tìm ra cách giải quyết. Chàng tự tin, đứng dậy khoanh tay cung kính thưa với ông già:

– Cháu xin phụng mệnh của lão bá. Cháu hứa sẽ chăm sóc tốt cho Bao cô nương.

Sáng hôm sau, Bao Tự theo Hạng Đức lên đường trở về nhà chàng. Ra đến đầu ngõ, nàng ôm cha nói lời từ biệt:

– Con mong sớm có ngày được trở về bên cạnh cha.

Ông già hôn lên mái tóc đứa con gái mà không nói gì. Sau đó ông đưa tay vẫy ra đầu hiệu báo đi, rồi quay đầu lại thối trở vào nhà.

/ / /

Quả đúng như Hạng Đức lo ngại. Bao Quynh phụ nhân thấy con trai trở về tay không, lại còn mang theo một cô gái trẻ đẹp, bà buồn rầu không nói gì và tỏ ra lạnh lùng với con. Cũng may mà trên đường về chàng đã biết rõ được vận đồ nên đã hình thành được một kế hoạch đem trình bày với mẹ nên bà mới an tâm.

Những gì ông già nói với chàng mới chỉ là một nửa của sự thật. Còn lại nửa kia ông khôn khéo dành lại cho con gái nói ra. Nói trắng ra trước mặt cả, ông già sợ Hạng Đức không chịu cho con gái ông đi theo. Việc tiễn đưa của Bao Tự như ông già kế hoạch báo đi mất một cơ hội hiếm có.

Theo Bao Tự kể, nàng không phải con ruột của vợ chồng ông già mà chỉ là con nuôi. Nàng chính là đứa trẻ bị ném bỏ ngoài bờ sông. Người đàn bà đẻ ra nàng thực ra là một cung nữ trong triều đình Tuyên Vương. Cung nữ này bị hoàng đế An Kỳ, con út của Khương Hậu, tức em trai của U-Vương làm có bầu. Khương hậu không chấp nhận mối tình chót đó, nên đã cho giết chết người cung nữ và đem đứa trẻ bỏ ngoài bờ sông Thanh Thủy. Lại còn bày ra một câu chuyện hoang đường để gạt vua. Đứa bé được vợ chồng ông già cứu sống, đưa về nuôi và nhận làm con. Bà mẹ nuôi là vợ ông già Tự Đại bị chém đầu vì tội bán cung dâu tước tử đúng như ông già nói. Như vậy là cả hai người đàn bà mẹ đẻ và mẹ nuôi của Bao Tự đều bị triều đình giết chết. Bao Tự từ khi lớn lên, hiểu chuyện nên thấy quyết sẽ trở mặt thù này. Dựa vào sự tài khéo, ý chí, và sắc đẹp của Bao Tự, cha con ông già tính kế phải vào tận hang cọp để giết cọp. Sự xuất hiện của Hạng Đức đúng là cơ hội trời cho. Ông già vì thế đã thận trọng và từng bước đi không bị hư việc.

Bao Quýnh phu nhân nghe con trình bày, sau một đêm suy nghĩ, sáng cho gọi Bao Tự vào và hỏi:

– Chuyện cô nương muốn báo thù cho mẹ cô là thế nào?

Bao Tự kính cẩn hỏi lại:

– Cháu phu nhân đã được nghe công tử kể?

– Phải, ta đã nghe, nhưng tại sao cô nương lại phải đi qua gia đình ta mà thực hiện ý định đó? Có phải cô nương muốn gia đình ta phải mắc nợ cô không?

Bao Tự cười sợ, vội vàng quì xuống thưa:

– Phu nhân đã quá lời rồi. Tiện nữ không dám. Tiện nữ và phụ thân chỉ vì quý mến công tử, và cảm mến công đức của quan đại phu khi người còn ở Bao Thành nên mong làm một chút việc nhỏ đáp đền mà thôi. Kính xin phu nhân chấp nhận.

Mẹ Hồng Đức nghe Bao Tự ăn nói lễ phép và trôi chảy, rất lấy làm bằng lòng. Bà cho rằng con trai mình hẳn đã đem lòng yêu thương người con gái này, và ngược lại cũng thế. Bà lấy làm đau xót và thương cho cả hai đã phải hy sinh cả cái riêng tư cao quý nhất là hạnh phúc của đời mình. Bà quay mặt đi để dấu hai dòng lệ chảy trên má.

Vài hôm sau, có quan thái sử Bá Dương Phụ là cháu thân tình ghé thăm. Bao Quýnh phu nhân ra tiếp đón. Bá Dương Phụ nhắc trông thấy Bao Tự ở nhà trong nên có ý hỏi dò:

– Cháu hay công tử nhà ta mới lấy vợ, sao không cho tại hạ biết được mừng?

– Dạ không phải đâu, xin đại nhân đừng hiểu lầm.

Phu nhân cười chính và nhận Bao Tự là con gái út trước đây gởi tại nhà người dì ở Bao thành nay mới đem trở về nhà, lại có ý nhờ thái sử giúp tiến dõn Bao Tự vào cung làm cung nữ để hầu hạ vua. Bá Dương Phụ rất mừng vì tin rằng kế này chắc hẳn có thể cứu được Bao Quýnh ra. Nhưng ông ta lại muốn lánh mặt, không muốn đứng ra làm trung gian, nên nói với Bao Quýnh phu nhân:

– Kế như cháu ăn rồi đấy, nhưng việc này nên nhờ cậy đến Quốc Công thì tiện hơn.

Bao Quýnh phu nhân đem lụa và vàng bạc đến đút lót cho Quốc Công để nhờ tâu với U Vương rằng Bao Quýnh có tội ở tù đã ngoài ba năm, nay đã già và đã biết hối lỗi. Bao Quýnh xin đại vương khoan hồng và xin tiến

đứa con gái út của mình là Bao Tự để hạ đại vương.

Quốc Công bằng lòng nhận vàng bạc, gấm lụa để lo công việc.

/ / /

Bao Tự ở trong nhà Bao Quýnh phu nhân đã gần một tháng. Đêm trước ngày được tiến vào cung, nàng nói với Hạng Đức:

- Thiếp hình như đã có thai.
- Đứa bé sau này sẽ là con chúng ta.

Hạng Đức mừng rỡ ôm người yêu vào lòng quỳ quýt. Rồi lại hỏi:

- Có phải nàng có điều gì không vừa lòng mà từ ngày gặp nàng tới giờ ta thấy nàng lúc nào cũng tỏ ra buồn bã không vui?
- Thiếp được chàng và phu nhân hết lòng thương yêu và săn sóc thì này là hạnh phúc lắm rồi. Thật sự không có gì làm thiếp phàn nàn cả. Nhưng xin chàng hiểu cho, thiếp chỉ có thể cười to lên được khi thiếp chắc chắn trừ được tên bạo chúa kia mà thôi.

Hạng Đức đã hiểu ra và thông cảm được tâm trạng của Bao Tự.

Ngay ngày hôm sau, Quốc Công đưa Bao Tự vào ra mắt U-Vương. Nhà vua nghe Quốc Công tâu trình thì ưng ý, liền lập tức truy phong cho Bao Tự vào bệ kiến. Bao Tự hôm nay trông xinh đẹp như một nàng tiên giáng trần. Nàng vốn đã đẹp tự nhiên, lại được trang điểm thật là lộng lẫy nên càng trở nên kiều kỳ và quý phái hơn gấp bội. U-Vương trông thấy là mê liền và cho ở lại trong cung. Vua còn truy phong cho thê Bao Quýnh, và còn cho phục chức như cũ.

U-Vương được Bao Tự rồi thì hình như quên mất hèn mình đang là thiên tử, trao triều chính cho tam công để bọn này mưu làm gì thì làm. Nhà vua xây cung cung Quỳnh Đài cho nàng ở và cả ngày tự nhốt mình trong đó như một tên tù của xa hoa và xác thịt. Bao Tự tuy chưa có danh phận gì, nhưng nàng không thèm tới chào hỏi ra mắt hoàng hậu theo đúng lễ nghi hậu cung, còn tìm nhiều cách để trêu tức bà ta. Thân hậu vừa ghen vừa tức giận vô cùng nên cùng con trai là thái tử Nghi Cốc tìm cách hạ nhục Bao Tự. Không dè đây lại là cái kế của nàng giăng ra để triệt hạ hoàng hậu.

Chỉ bao lâu sau, Bao Tự sinh được con trai, đặt tên là Bá Phục. Nàng càng được vua sủng ái hơn. Bao Quýnh trở thành quốc cụ và Hạng Đức trở thành bào huynh của hoàng hậu. Cả hai thỉnh thoảng được phép vào cung thăm mẹ con Bao Tự. Thằng bé Bá Phục được hai người quý mến và coi như hậu tự của dòng họ Bao. Bọn tam công và các quan triều đình đều bị mua chuộc và đứng về phe Bao Tự cả.

Khi Bao Tự đã hoàn toàn leo lái được nhà vua và có thể không chỉ được triều đình, nàng tiến hành bước tiếp là bước lên ngôi hoàng hậu. Việc này không khó khăn gì đối với nàng, vì sự thật rằng của Thân hậu chính là bước tiến lên của nàng.

Thân hậu là con người thiêu bao dung, tính tình lại hay ghen tương như mọn làm vua càng ngày càng chán mà xa lánh, cuối cùng bị thất vọng, rồi bị truất phế và đẩy vào lãnh cung. Thái Tông Nghi Cữu cũng bị chung một số phận và bị đưa ra khỏi hoàng cung. Sau khi đã phế hậu và thái tử, U-Vương theo công luận của triều đình, lập Bao Tự làm hoàng hậu và Bá Phục làm thái tử. Ý vua đã định, triều đình nhiều người không bằng lòng, nhưng không có ai dám can ngăn vì sợ bị kết tội là phe đảng của Nghi Cữu và bị trị tội. Bá Dương Phụ trước kia là bạn bè thân giao với Bao Quýnh, trước sự việc này cũng bất bình và xin từ chức. Nhiều quan viên khác cũng bất chức từ quan theo ông.

Bao Tự đầu được phong làm chánh cung, nhưng nét mặt lúc nào cũng rầu rầu thất vọng. U-Vương truy cập nhạc công và cung nữ vào cung đàn ca múa hát để nhà vua và hoàng hậu uống rượu vui chơi. Bao Tự dù thế nào cũng vẫn không tươi nét mặt. U-Vương hỏi:

- Hoàng Hậu không thích ca nhạc thì thích cái gì?
- Thận thiếp không thích gì cả. Chỉ nhớ hôm xưa tay cầm xé tơ lụa. Tiếng lụa xé nghe thấy cũng vui tai.
- Chỉ có vậy thôi à, sao không cho trẫm biết trước?

U-Vương cười rạng rỡ, truy cập mỗi ngày mở kho lấy 100 tơ lụa rồi sai cung nữ đứng xé lụa cho Bao Tự nghe. Trò chơi xé lụa vậy mà gây tác dụng không nhỏ. Nó làm hao tổn công quỹ và làm cho bá tánh mang thêm gánh nặng phải phục vụ triều đình. Bao Tự đầu hằng ngày được nghe tiếng xé lụa, nhưng vẫn không nở một nụ cười. U-Vương thất vọng lại hỏi:

- Hoàng Hậu nghe tiếng xé lụa mà sao vẫn không thấy vui?
- Được hoàng thượng yêu quý thế này thận thiếp vui lắm chứ, tại sao lại không?
- Nàng vui nhưng sao lại không cười?
- Vẫn từ xưa tới giờ thận thiếp chưa bao giờ cười cả.
- Thật sao? Vậy thì trẫm nhất định phải tìm ra cách làm ái hậu cười cho bằng được mới thôi. Nhất định!

Nhà vua nhớ lại chuyện hỏi như trong vườn thượng uyển có một đàn

khí, tính bất một vài con đem về cung làm trò để mua vui cho hoàng hậu, nhưng đàn khí ngày nay đã bị đưa ra khỏi hoàng thành vì chúng phá phách quá chừng. Vua dặn hoàng hậu ngự giá ra ngoài dân gian tìm đến nơi có đàn khí. Đàn khí nay vẫn còn và do một người tiều phu chăm nuôi. Người này không có tên. Người ta gọi ông ta là ông Khí. Giếng khí này là một giếng khí hiếm quý, chúng được hưởng bóng lộc của triều đình, lại được chăm sóc tận tụy nên triều đình thường chỉ dùng để làm quà tặng cho các chư hầu và lân bang. Chúng có bộ lông đen mượt, cũng có nhiều con lông vàng rất đẹp, lại rất thông minh, biết làm trò, và nhất là biết bắt chước tiếng người và các động tác của người ta. Bao Tự thấy đàn khí cũng tỏ ra thích thú. Vua liền cho bắt bốn con đen đẹp nhất và khôn nhất trong bầy, đem về cho Bao Tự. Vua hãnh diện khoe với triều thần: đây là tứ trụ điếu đình của triều đình. Mỗi khi vua ngự triều đều có đem hoàng hậu cùng với đám khí theo. Nghi sự xong, vua thường bắt các con khí ra làm trò để triều thần giải trí, cất để các quan tung hô hoàng hậu cho nàng khoái chí mà cười. Khi làm trò, những con khí tỏ ra rất tài nịnh bợ, luôn mồm kêu: hoàng thượng vạn tuế, hoàng hậu thiên tuế, thiên thiên tuế. Có một lần, đang lúc các con khí làm trò, thấy hay quá, nhà vua quay sang hoàng hậu hỏi ý kiến để xem nên ban thưởng cho chúng như thế nào. Hoàng hậu không nghe rõ nhà vua muốn hỏi gì, tưởng vua muốn hỏi tên các con khí, nàng trả lời gọn một tiếng “Hừ” (hừ tức là khí). Lập tức vua truy vấn chỉ phong hầu cho tất cả bốn con khí, gọi là Bá Hầu, Công Hầu, Đình Hầu, và Khúc Hầu, và ban hưởng bổng lộc một vạn hộ. Từ đó khí cũng được mang hia, đội mũ, mặc triều phục. Mỗi khi vua ngự triều đều có Bao Tự ngồi bên cạnh, và dĩ nhiên các con khí quý cũng có mặt và lon ton bên cạnh Hoàng Hậu. Các quan và mọi người trong triều đều phải gọi các con khí này theo tước vị đẳng hoàng là Vạn Hộ Bá Hầu đại nhân, hay Vạn Hộ Công Hầu đại nhân v.v.

Cái trò khí này làm cả triều thần giận tím mặt, nhưng vì sợ vua nên họ vẫn cố gắng cười để làm vừa lòng thiên tử và hoàng hậu. Bao Tự xem trò khí nhưng vẫn cứ ngời trơ, không nể được lấy dù chỉ một nửa nụ cười.

Vẫn không làm được cho hoàng hậu cười, U-Vương thất vọng, một hôm lên tiếng hỏi triều thần:

— Các ái khanh ai có kế gì làm cho Hoàng hậu cười được thì triều sẽ thưởng cho một ngàn lượng vàng.

Quốc Công là tên đại thần giỏi nịnh bợ nhất trong đám quan lại, liền kể cho vua:

— Tàu Hoàng Thượng, tiên vương ngày xưa có lập ra hơn hai mươi cái chòi dưới chân núi Ly Sơn, lại làm mấy chục cái trướng thật lớn, phòng khi có giặc thì đốt lửa ở trên chòi và gióng trướng lên để cho các chư hầu biết có biến mà đến cứu. Lâu nay thiên hạ thái bình không được nhìn thấy cảnh đốt lửa bao giờ. Nếu hoàng thượng muốn làm cho hoàng hậu được vui thích thì xin hoàng thượng và hoàng hậu ngự giá thưởng ngoạn phong cảnh Ly Sơn một chuyến. Ban đêm hạ thần sẽ cho bày yến tiệc ở đó để hoàng thượng và

hoàng hậu cùng vui hưởng. Đồng thời thên sẽ cho đốt lửa tại các chòi để báo cho các chư hầu đem quân đến. Đùa cợt với các chư hầu một phen đâu có hại gì. Hoàng Hậu thấy vậy chắc sẽ thích lắm.

U-Vương nghe râu đức chí vờ tay khen:

– Ý kiến rất hay! Khanh cứ thế mà làm.

Chính phải Quốc Công có sáng kiến mới mẻ gì, mà đó là gợi ý Bao Tự đã mớm cho hên từ trước: Bữa nào ta được ra chơi ngoài Ly Sơn xem đốt lửa thì vui biết mấy. Đây là bước chốt trong kế sách ba bước tiêu diệt nhà Chu mà ông già Tự Đại đã công phu nghiên cứu và dạy cho con gái. Bước thứ nhất là làm khánh tận công hầu bằng việc xây cung Quỳnh Đài, việc xé lụa để vui chơi, và những yến tiệc quanh năm suốt tháng trong triều đình. Thứ hai là gây bất mãn làm ly gián giữa các đại thần và thiên tử qua việc phong tước cho họ ngang hàng với các đại thần. Sau chốt là màn đốt lửa tại Ly Sơn để huỷ diệt sự tín ngưỡng của các nước chư hầu.

Mọi việc được an bài đúng như kế hoạch của Quốc Công đã mưu trình. U-Vương và hoàng hậu ngự giá tới Ly Sơn. Trịnh Bá Hữu là chú của vua, cũng là một đại thần cảm thấy nguy cơ nên lên tiếng can ngăn nhà vua. Nhưng U-Vương nổi giận mắng lại:

– Ngày nay thiên hạ thái bình, còn gì đến các chư hầu cứu viện. Trẫm cùng hoàng hậu không có gì tiêu khiển, chỉ bốn chơi với các chư hầu một chút có hại gì. Ngày khác có nguy cấp, can dự gì đến nhà người mà nhà người phải lo cho một trí.

Màn đêm vừa buông, vua truy lệnh khai mạc cái trò chơi để vương của mình. Ánh lửa bập bùng lập tức nổi lên từ các chòi, soi sáng khắp bầu trời. Khói đen phồng kín núi rừng. Trống đánh, chiêng khua vang lừng bên cõi. Vua và hoàng hậu trên ngự đài vừa uống rượu vừa nhìn tứ phía thưởng thức trò chơi.

Các chư hầu từng có biên, lũ lượt vội vã kéo quân về Ly Sơn. Tới nơi thấy cảnh tượng triều đình bày ra yến tiệc vui chơi để đánh lừa mình, họ nhìn nhau ngỡ ngác và hậm hực tức tưởi. Bao Tự đứng trên lầu nhìn các chư hầu ào ào kéo tới, rồi lại dừng dừng giận dữ bỏ đi thì thích chí vỗ tay cười vang. Nàng mừng đến rơi nước mắt, mơ ước giá mà lúc này đây, không phải tên hôn quân khốn kiếp, mà là Hồng Đức nghe được tiếng cười của nàng. U-Vương nhìn thấy hoàng hậu cười, rất lấy làm đắc chí, mừng rỡ nói:

– Một tiếng cười của hoàng hậu để trăm vẻ đẹp. Thật là Trời không phụ ta. Trẫm thật là thỏa mãn. Chuyện này âu cũng là nhờ cao kiến của Quốc Công mới có. Trẫm phải giữ đúng lời hứa với hên mới được.

Nói rồi, vua truy lệnh lấy vàng để ngàn lượng ra thưởng cho Quốc Công.

Không bao lâu sau, lần này th i c  bi n th t.

Th n H u cai trị đ t Th n l  cha c a Th n H u tức hoàng h u bị tru t ph  và th i t  Nghi C u l  ch u ngo i c a Th n H u b t m n v i việc ph  lập của U-Vương, mượn quân Khuy n Nhung kéo v  t n công kinh đô Ki u Kinh. Tri u đ nh đang trong l c th i bình n n không c  phòng bị gọi. U-Vương th y c  bi n lo xanh m t, b n loạn c  l n, d m ch n, đập b n qu t h i Quốc Công:

– Khanh c  k  g i ch ng gi c không, n i mau?

Quốc Công run s  quái s p xuống t u:

– Xin Hoàng Th ng mau sai người ra đ t l a   Ly-S n đ  kêu quân cứu viện của các chư h u.

– Khanh ch  c  k  đ t l a l  gi i. Th i đ c, đi làm g p.

Vua truy n ch  nhưng v n c m th y nghi ngờ. Qu  th t, không một chư h u n o đem quân đ n cứu v  họ s  lại bị m c lừa như l n trước. Vua t i b y giờ b n nhau ch  c n nước chạy l  th ng s ch. Mọi người bán chạy. Ch  c  th i s  Tr nh B  H u, ch  của vua, người trước đây đ  can vua đ ng đ t l a g t chư h u, l  c n mang quyết tâm cự địch. Ông đích thân sai người đ t l a l n một lần nữa. Chư h u v n không một ai đ n.

Kinh đô Ki u Kinh tr  th nh ho n t n tuy t v ng. Một c nh h n loạn chưa từng thấy xảy ra. Người s  ch t th i b  c a chạy đ  giữ lấy th n. K  s  m t c a   lại giữ c a th i m t c  th n l n c a. C p b c n i l n khắp nơi. Nh ng tham quan ngày trước bị gi t đ  tr  thù v  s  k . Quân địch chưa đến nơi nhưng vua t i đ  b  th nh m  chạy trước. B  t nh l  lượt b ng b  nhau chạy theo.

Tr nh B  H u ph  vua đi trước chạy ra Ly-S n, giữa đ ng bị quân Khuy n Nhung ch n đ nh và bị gi t. U-Vương c ng ch t trong trận này.

Bao T  trước khi ra đi, truy n lệnh cho Quốc Công vào l nh cung đ  th  Th n H u đang bị giam trong đó. Nàng c  ý nhờ tay Th n h u gi t U-Vương và Quốc Công, t n loạn th n s  một n y, v  Th n h u bi t Quốc Công trước kia đ  d ng s  xin tru t ph  bà ta. Quốc Công nhận lệnh nhưng h n không thi hành v  s  nguy hiểm đ n t nh mạng.

Khuy n Nhung người đ ng th  mạnh ti n vào kinh đô Ki u Kinh như ch  không người. B n man r y n y tha h  m  v r v t, cướp b c, v  chúng ph i s ng trong một đất nước v  c ng nghèo n n và lạc h u. Thi u th n và đ i  n tri n mi n khi n chúng tr  n n th m kh t h t mọi th . Chúng t n phá

không thương tiếc cả những tiện nghi mà vì lợi sống đã quen thói rùng rú, chúng cho là hoang phí và xa xỉ. Kinh đô Kiêu Kinh dưới gót chân của quân chiêm đóng chông mảy chích trở nên tan hoang, tro bụi.

Thân Hưu theo quân Khuyên Nhung mà vào thành. Thân phận kẻ rước cướp vô nhà bị đày xé cũng không hơn gì một tên đày tớ. Ông ta chẳng có quyên hành gì dưới chế độ ăn cướp của Khuyên Nhung ngoài cái quyên ông ta tự ban phát cho mình là thu giong những đồ nát mà quân chiêm đóng đã gây ra. Ôn huệ độc nhất quân Khuyên Nhung ban cho ông ta là được phép vô lãnh cung cứu con gái ông. Thân Hưu nghe nói U-Vương đã trốn ra Ly-Sơn liền vội vàng đuổi theo để có ý khuyên vua hàng giặc hưu giữ lại ngai vàng, khôi phục địa vị cho con gái và cháu ngoại của ông. Ông gặp vua Khuyên Nhung ở dọc đường, và được nghe kể về chuyện U-Vương đã bị giết như thế nào. Lúc đó ông mới giật mình chợt tỉnh, thở dài thậm thuyệt và than:

– Mình chỉ muốn mượn oai hùng để rửa thiên tội, không ngờ lại thành ra kẻ phản quốc bất trung. Tiếng đời sẽ cười chê khó mà rửa được.

Vua Khuyên Nhung nghe được, cười lên hô hô, chỉ nhạo Thân Hưu:

– Quốc cữu thật là ngây thơ giống như con gái mới lớn, lúc nào cũng sợ bị dụ dỗ.

Bao Tự ra khỏi thành, lén tách rời đoàn xa giá, giết thái tử Bá Phục và một thị nữ trà trộn vào đám đông, ăn mặc như thường dân, theo đoàn người lánh nạn chạy về phía Bao Thành. Dọc đường, hai mẹ con bị Khuyên Nhung bắt. Chúng giết chết thái tử, còn Bao Tự thấy xinh đẹp, chúng định bắt đem về hưu trong trướng của vua Khuyên Nhung, nhưng nàng tự vẫn mà chết.

Hùng Đức đang ở Bao Thành nghe tin kinh thành bị thất thủ, vội trở về đi tìm Bao Tự. Trên đường chàng chứng kiến bao nhiêu là thảm cảnh của chiến tranh. Những bãi chiến trường còn vương mùi tử khí. Bình khí vương vãi khắp nơi không ai thèm lượm. Xác chết rải rác không có người chôn. Từng đoàn người lúi thúi, lách tách, lang thang không định hướng, không được tiếp tế. cũng chẳng được ai giúp đỡ. Mọi người đều phải tự sinh, và không thiêu người đã phải tự diệt. Hùng Đức đi từ sáng tới chiều, hỏi thăm từng người, lật xem từng xác chết trên đường. Cuối cùng chàng may mắn tìm được Bao Tự chết nằm bên bờ một con suối. Xem chừng nàng cũng mới chết chưa bao lâu. Một mũi dao xuyên qua ngực, đúng vào tim. Dao vẫn còn nằm trong đó. Máu khô bắt lại nhuộm đỏ hột xiêm y. Chàng cẩn thận lục xét chung quanh tìm Bá Phục, nhưng không thấy. Chàng gói xác Bao Tự lại tẩm thuốc cho lên xe rồi đi về xóm Hạc Lâm.

Mái tranh xưa vẫn còn đó nhưng dột nát và tối tăm đi nhicu. Ông già Tự Đại lồm khom chẳng gây ra nhận xác con gái. Lão đã già đi, tiều tụy và thiều não, về tình anh đã biến mất. Hai người chôn xác Bao Tự bên cạnh căn nhà. Ông già lấy từ trong nhà ra một cái thúng nhũ và một gói đồ. Cái

thúng bằng mây đan rất tinh xảo. Gói đồ gồm một tấm nệm gồm nhũ mầu hồng nhạt, và một vuông mền mền bằng lụa quý có thêu hoa ngũ sắc. Ông trao tất cả những thứ ấy cho Hạng Đức và nói:

– Cả nó. Nên đem theo cho nó.

Hạng Đức tất những thứ đó chung cùng với vàng mã khi hạ huyết. Chàng thòp nhang, đứng trước ngôi mộ, nghẹn ngào nói với ông già:

– Đây là người vợ yêu quý cả con. Chúng con đã thành thân và đã có con. Cả hai mẹ con nàng đã vì con mà hy sinh mạng sống.

Ông già không giám nhìn thẳng vào cảnh tượng trước mắt, hai tay ông run run, mắt nhắm nghiền, giọng thều thào như hơi gió:

– Không phải vì một mình công tử không thôi, mà còn vì thiên hạ bá tánh nữa. Bây giờ thì con gái lão đang đoàn tụ với cả hai người mẹ cả nó rồi. Nó đã có thể vui cười thoải mái như ý nó. Đây là cái giá phải trả cho một mơ ước đạt thành. Công tử cũng đừng quá đau buồn, nên vui lên mới phải vì các con đã trả được thù nhà và đã đền được nợ nước.

Xóm Hạc Lâm đón đưa con thân yêu cả nó trả về. Trời Hạc Lâm vãn xanh. Rừng cây xanh. Đồi núi xanh. Và dòng sông xanh quanh co uốn khúc. Đứa con cả Hạc Lâm có cái tên Bao Tự đã hoàn thành xuất sắc một sứ mạng cao cả. Giờ đây nàng xứng đáng được yên nghỉ giữa cái không gian đầy màu xanh tươi đẹp này cả Rừng Hạc.

Duyên-Lãng Hà Tiễn Nhặt

Duyên-Lãng Hà Tiễn Nhặt

Theo: Văn Thơ Lạc Việt